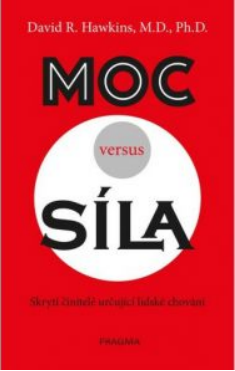

6. kapitola: Nové horizonty ve výzkumu

Předcházející část: 5. kapitola: Společenské rozdělení úrovní vědomí

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinsa mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda, je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námi vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	---

Náš zájem se dosud soustředil hlavně na objasnění struktury anatomie vědomí s určitými odkazy na mechanismy moci a síly. Ale v žádném případě to není čistě teoretické téma. Jediněčná povaha výzkumné metody, kterou zde popisujeme, dovoluje zkoumání dosud nepřístupných oblastí potenciálního vědění. Je aplikovatelná na většinu každodenních praktických otázek, stejně jako na nejpokročilejší teoretické bádání. Prozkoumejme několik obecných příkladů.

Společenské problémy

Závislost na drogách a alkoholu je zásadní společenský problém, který jde ruku v ruce se zločinností, chudobou a vysokými nároky na sociální péči. Závislost se ukázala být úporným společenským a klinickým problémem, dosud zdaleka ne pochopeným, vymykajícím se obecné charakteristice. Pod pojmem *závislost* chápeme klinickou závislost v klasickém slova smyslu, tedy nutkavou závislost na alkoholu nebo drogách navzdory vážným důsledkům: stav přesahující schopnost uživatele přestat s užíváním této látky bez cizí pomoci, protože vůle sama se ukazuje jako neúčinná. Ale co je základní podstatou závislosti a na čem je daná osoba skutečně závislá?

Všeobecně se věří, že to je látka sama, na niž se stala obětí závislou kvůli její moci vyvolat „vrcholný“ stav euforie. Pokud však otestujeme povahu závislosti pomocí zde popsané metodologie, zjistíme něco zcela odlišného. Alkohol a drogy vůbec nemají schopnost vytvářet „vrcholný“ stav euforie. Dosahují pouze úrovně 100 (úroveň rostlinstva). Povznesená

nálada, kterou uživatelé drog a alkoholu pociťují, se však objevuje na úrovních od 350 do 600. Skutečným účinkem drog je pouze potlačení nižších energetických polí, což uživateli výjimečně umožní prožívat stavy vlastní vyšším energetickým polím. Je to, jako by filtr ztlumil všechny nižší tóny přicházející od orchestru, takže je slyšet jen vysoké tóny. Potlačení nízkých tónů nevytváří tóny vysoké. Pouze je odhaluje.

V úrovních vědomí jsou vyšší frekvence extrémně silné a jen málo lidí je obvykle prožívá jako oproštěný stav, protože jsou překryty nižšími energetickými poli úzkosti, strachu, hněvu, odporu a tak dále. Průměrný člověk zřídka kdy získá ryzí zkušenost, jakou je například láska bez strachu nebo čirá radost, natož extáze. Tyto vyšší stavy jsou ovšem tak mocné, že jakmile je člověk jednou prožije, nikdy na ně nezapomene, a proto po nich stále touží a usiluje o ně.

Právě kvůli tomuto prožitku vyšších stavů se lidé stávají závislími. Dobrá ilustrace tohoto jevu je představena v klasickém filmu *Lost Horizon*. Jako koncepce Šangri-la (filmová metafora pro bezvýhradnou lásku a krásu) byla kalibrována na úroveň 600 – když byla jednou prožita, přeprogramuje zkoušenou osobu, a ta pak není už nikdy spokojena s obyčejným vědomím. Hrdina filmu odhalí tuto skutečnost, když po návratu z Šangri-la nedokáže najít štěstí v obyčejném světě. Vzdává se tedy všeho, aby se vydal na cestu a vrátil se do onoho stavu vědomí – stráví léta v zápase, který ho téměř stojí život, aby znovu našel Šangri-la.

Tentýž přeprogramovací proces se vyskytuje u lidí, kteří dosáhli vysokých stavů vědomí jinými prostředky, jako je blízkost smrti nebo prožitek *samádhi* při intenzivní meditaci. Takoví jedinci se často změni navždy. Není u nich neobvyklé, že opustí všechno, co představuje materiální svět, a stanou se z nich hledači pravdy. Mnozí lidé, kteří prožili transcendentní zkušenost s LSD v šedesátých letech udělali totéž. Takových vysokých úrovní vědomí lze také docílit prostřednictvím prožitků lásky, náboženství, klasické hudby nebo umění či pomocí praktikování duchovních disciplín.

Povznesený stav, který lidé vyhledávají za každou cenu, je ve skutečnosti zkušební pole jejich vlastního vědomí („já“). Jsou-li duchovně prostí a postrádají kontext, díky kterému by zážitek pochopili, věří, že byl vyvolán něčím „zvnějšku“ (může to být guru, hudba, drogy, milenci a tak dále) – ale všechno, co se vlastně stalo, je, že za určitých okolností prožili to, co je ve skutečnosti „uvnitř“ jich samotných. Většina lidí je natolik oddělena od vlastní úrovně čistého vědomí, že ji nepozná, i když jí prožívá, protože se ztotožňuje se svými

vlastními nižšími stavy ega neboli jejich vlastním nejnižším společným jmenovatelem. Negativní představa o sobě zamlžuje radostnou dokonalost, která je pravou podstatou člověka, a zůstává tudíž nepoznána. Hlásání pravdy, že tento radostný, klidný naplňující stav je skutečně vlastní podstatě člověka, je základním principem každého velkého duchovního vůdce (například „království boží ve vás“).

„Vrcholný okamžik opojení“ je jakýkoli stav vědomí nad běžnou úrovní vědomí. Proto pro člověka, který žije ve strachu, je posun k hněvu (například vzbouřenci v ghettech třetího světa) „vrcholným okamžikem opojení“. Strach je alespoň pociťován pozitivněji než zoufalství, pýcha je vnímána pozitivněji než strach. Souhlas je pohodlnější než odvaha, láska však způsobuje, že jakýkoli nižší stav je pociťován jako poměrně nepřitažlivý. I když radost přesahuje veškeré nižší lidské emoce, extáze je zřídka pociťovanou emoci ve své kvalitě. Nejvýsostnější zážitek ze všech je stav nekonečného míru takové velebnosti, že se vzpírá jakémukoli popisu.

Čím vyšší je úroveň těchto dosažených stavů, tím větší je pravděpodobnost, že tento zážitek přeprogramuje celý lidský život. Pouhý jeden okamžik ve vrcholném stavu povzneseného vědomí může naprosto změnit vztah člověk k životu a také jeho cíle a hodnoty. Dá se říct, že osobnost, kterou subjekt doposud byl, přestala existovat a z této zkušenosti se zrodil nový člověk. K duchovnímu vývoji obvykle dochází prostřednictvím obtížně dosahovaného pokroku na duchovní cestě, které se daná osoba zasvětila. To je pravý mechanismus duchovního pokroku.

Trvalá zkušenost vrcholného stavu, které může být legitimně dosaženo jen během života v oddané vnitřní práci, může být dočasně získána umělými prostředky. Ale rovnováha povahy diktuje, že při umělém dosažení tohoto stavu bez zásluhy se vytváří dluh, a negativní nerovnováha vede k negativním důsledkům. Cenou za takové ukradené potěšení je zoufalství z návyku a nakonec cenu platí jak závislá osoba, tak společnost.

Naše společnost idealizuje neradostnost – tvrdou práci, stoicismus, sebeobětování, zdrženlivost – a odsuzuje radost ve většině jejích jednodušších forem, často ji dokonce prohlašuje za nezákonnou. (Politikové, ať světští, nebo duchovní, chápou tento jev dobře. Součástí běžného repertoáru politiků využívaného k získání popularity v současné době například bývá veřejně oznamovat svůj záměr zakázat erotické časopisy ve vězeních či zakázat vězňům tabák a sledování televize.) V naší společnosti jsou nesplněné sliby a svody legitimní, ale uspokojení je odpíráno. Například komercializovaný sex-appeal je využíván k reklamě prodeje výrobků v neuvěřitelné míře, ale potěšení ze skutečného

komerčního sexu je odsuzováno jako nemorální.

Historicky vzato, všechny vládnoucí třídy dosahovaly svého postavení a bohatství ovládnutím společnosti nějakou formou puritánské etiky. Čím tvrději poddaní pracují a čím skromnější jsou jejich radosti, tím bohatší je vládnoucí vrstva, ať už jde o teokracii, aristokracii, oligarchii, nebo nadvládu průmyslových korporací. Taková moc je postavena na ukradené radosti pracujících lidí. Empiricky, jak jsme viděli, je radost pouze vysokou úrovní energie. Energie mas byla během staletí koptována, aby produkovala pro horní vrstvy velké množství radostí odpíraných nižším vrstvám.

Popravdě řečeno, potěšení ze životní energie je základní kapitál lidstva. Okrádání člověka o ni vede k zásadnímu rozdělování na „ty, kdo mají“, a obrovské množství „těch, kdo nemají“. To, co pracující třídy závidí horním vrstvám, jsou jejich životní radosti, od radosti z uplatňování moci v různých formách po krásné trofeje nevázanosti a sebeuspokojení. Uvědomění si, že z potěšení, která jsou jedněm lidem odpírána, se těší druzí, vyvolává revoluční rozhořčení, nebo povýšení, potlačování restriktivních zákonů proti potěšením některých vrstev společnosti.

Etický kodex tak funguje jako racionální využívání životní energie mas prostřednictvím vykalkulované deformace hodnot. Nabízená iluze říká, že čím pekelnější je život člověka, tím božstější odměna ho čeká. Toto pokřivené spojení radosti s utrpením vytvořilo morálně zvrácené společenské prostředí, v němž bolest je spojována s radostí. V této atmosféře se nezdravé střídání utrpení a euforie – tak typické pro závislost – stává alespoň dočasně omluvitelným v nebezpečně antisociální hře o vítězství a prohry zakázané vyšší sféry.

Ze stejného pohledu na život vychází současná metoda „řešení problémů“ společnosti hraním druhé poloviny hry – popíráním podstaty zneužívání. Podobná řešení podporují vznik trhu, který je natolik lukrativní a do jehož vod se tak snadno vstupuje, že důsledkem je vzkvétající zločinnost a destrukce života na mnoha úrovních. Například zadržení drogového šéfa nemá na problém vůbec žádný vliv. Ještě než je uvězněn, nahradí jej nový „vrchní pes“. Například když jihoamerický drogový král Pablo Escobar zemřel, okamžitě ho nahradili tři noví šéfové, takže hydra má teď tři hlavy místo jedné.

Řešení drogového problému společnosti vyžaduje společenský přístup kalibrovaný na hodnotu 350, zatímco náš současný protidrogový program je na úrovni pouhých 150. Proto je neefektivní a peníze vydané na něj jsou ztracené.

Průmyslový a vědecký výzkum

Diagnostická metoda, kterou jsme popsali, rychle mapuje úrodné oblasti pro výzkum a vývoj ve vědě a průmyslu. Historické příklady ilustrují, jak můžeme použitím této metody zachránit léta úsilí a miliony dolarů.

Výzkum materiálů

Thomas Edison zkoušel více než 1600 látek, než narazil na wolfram jako nejvhodnější prvek pro svůj historický vynález žárovky. Snadnějším způsobem, jak najít nejlepší materiál, by bylo rozdělit možné alternativy do dvou skupin a otestovat pravdivost konstatování: „Hledaný materiál je v této skupině.“ (Ano? /Ne?) Po tomto určení se skupina, která prošla testem kladně, opět rozdělí, a tak se postupuje dále. Pomocí této metody může být odpověď odvozena v několika minutách, a ne během let.

Vývoj výrobku

RJR Nabisco Holdings Corporation vydala zbytečně přibližně 350 milionů USD na výzkum a výrobu cigarety bez kouře na základě mylného předpokladu, že kouření je především návyk receptorů v ústech. (Ve skutečnosti bylo od té doby zjištěno, že když lidé oslepnou, přestanou kouřit. Kouření má mnoho příčin, a uspokojení receptorů v ústech je jen jednou z nich.) Kineziologický test tržní životaschopnosti jakéhokoli potenciálního produktu může dospět k jasným závěrům týkajícím se veřejného přijetí a uskutečnitelnosti prodeje za necelou minutu. Přijatelnost a ziskovost produktu může být zjištěna velmi přesně, jestliže se podaří přesně formulovat otázky a prozkoumat všechny možné okolnosti, které by mohly ovlivnit při-jetí produktu včetně načasování, velikosti trhů, reklamy a cílové skupiny obyvatel, pro niž je výrobek určen.

Vědecké bádání

Věda poskytuje pole kineziologického zkoumání, které může nabídnout skupině výzkumníků vzrušení zastiňující jakoukoli společenskou hru. (Pro skupinu je také fascinující srovnávat vlastní zjištění se závěry jiných skupin pomocí stejné metody.) Obecnější uplatnění umožňuje rychle objevit metody pro plodný výzkum a ověřit skutečnost, že ty nej cennější získané vhledy mají často co do činění s rozsahem a velikostí výzkumu. Vzhledem k tomu, že tato metoda obchází omezení kontextu, jedním z jejích nejcennějších přínosů je prověřování procesu samotného – neboli správnosti zvoleného postupu. Můžeme tak potvrdit, že základní předpoklady, z nichž zkoumání vychází, jsou platné.

Například naše současné pátrání po životě jinde ve vesmíru nabývá podobu

vysílání matematického symbolu Π (pí) do vesmíru. Je založeno na předpokladu, že žádná civilizace není bez znalosti tohoto matematického pojmu schopna vyvinout přijímač rádiových signálů. Je však značně troufalé domnívat se, že život jinde je trojrozměrný nebo vůbec poznatelný lidskými smysly, natož složený z určitých živých forem, které řeší problémy pomocí intelektu a používají ke komunikaci v prostoru a času symboly.

Lékařská věda

Kineziologická diagnostika jako věda je zcela právem řízena Mezinárodní vysokou školou aplikované kineziologie. Každý tělesný orgán má svůj odpovídající indikační sval, jehož slabost signalizuje patologii v odpovídajícím orgánu. Kineziologie je dnes už široce využívána jak k potvrzení diagnózy, tak účinnosti doporučené terapie. Také správná dávka správného léku může být určena kineziologickou reakcí pacienta. Podobně mohou být zjišťovány alergie a určena potřeba doplňků výživy.

Výzkum v teologii, teorii poznání a filozofii

Ačkoli se platnost aplikace metody může lišit podle schopnosti pozorovatele, vhodnost uplatnění kineziologické techniky pro zjištění pravdy má úroveň pravdivosti 600. To znamená, že popsaná metoda má stupeň spolehlivosti, který je mimo dualitu nebo říši obyčejného vědomí, jak je známe v každodenním životě. Úroveň pravdy této knihy jako celku je přibližně na hodnotě 810. Abychom tuto úroveň zachovali v celé knize, byla s použitím popsané metody prozkoumána pravdivost každé kapitoly, stránky, odstavce a věty a podobně byla ověřena všechna tvrzení a závěry.

Zmatek obklopující podstatu pravdy můžeme zmírnit, jestliže otestujeme úroveň pravdy našich otázek i odpovědí. Paradoxy a dvojznačnosti vznikají z matoucích úrovní vědomí. Odpověď je pravdivá jen na své úrovni vědomí. Můžeme tak zjistit, že odpověď je „správná“, ale současně „neplatná“. Je to jako správně zahraná hymna, ale na nesprávném místě (v nesprávnou chvíli). Všechna pozorování jsou odrazem specifických úrovní vědomí a jsou platná jen na své vlastní úrovni. Proto každý prostředek přístupu k subjektu má svá vlastní omezení.

Tvrzení může být pravdivé na vysoké úrovni porozumění, ale nepochopitelné pro průměrnou mysl. Jeho hodnota může být proto zpochybněna, je-li tvrzení překrouceno omezeným vnímáním posluchače. Takový byl osud různých náboženství v průběhu věků, kdy byly výroky pocházející z vysokých úrovní vědomí později nesprávně interpretovány následovníky, kteří disponovali silou, nikoli však mocí.

Takové deformace je možné pozorovat u fundamentalistických sekt jakéhokoli náboženství. Fundamentalistická interpretace náboženských učení zdůrazňuje negativitu, a tu odstraní jen světlo pravdy. Nejnižší úrovní vyobrazení božstva jsou obrazy boha žárlivého, mstivého a zlostného, boha smrti, což jsou podoby bohů zcela vzdálených Bohu milosrdenství a lásky. Bůh negativity je oslavou negativity a umožňuje svým následovníkům odmítání odpovědnosti ospravedlňováním lidské krutosti a sebemrzačení. Obecně platí, že bolest a utrpení zesilují, jak se blížíme dolním úrovním vědomí.

Pravda o každé úrovni vědomí je sama o sobě ověřitelná, jelikož má svůj vlastní přirozený rozsah vnímání, který potvrzuje, co již bylo prokázáno jako pravdivé. Každý tak cítí, že má právo na názory, které podmiňují jeho činy a přesvědčení. To je skryté nebezpečí veškeré „spravedlnosti“. *Kdokoli* může být spravedlivý, počínaje vrahem, který ospravedlňuje svůj hněv, po církevní demagogy a politické extremisty všech názorů. Zkomolením kontextu je možné zdůvodnit a ospravedlnit téměř každé lidské chování. Všechny války jsou podle jejich pachatelů „spravedlivé“.

Lidský dialog je děsivý ve své nesmírnosti a pronikavosti odrážející kaleidoskopické interakce mocných atraktorových energetických polí tvořících lidské vědomí. Dokonalost učení velkých světových filozofů za pětadvacet století je svým rozsahem a složitostí úžasná. Přesto je celkem málo oblastí shody, pokud jde o povahu pravdy. Bez jakéhokoli objektivního měřítka se musel každý jedinec, který kdy žil, probírat měnícími se odrazy života, aby rozpoznal svou vlastní pravdu. Vypadá to jako nikdy nekončící zápas, k němuž je člověk odsouzen svým vlastním duševním ustrojením.

To říká, že každé tvrzení je pravdivé jen v daném kontextu, navzdory skutečnosti, že vymezení a původ tohoto kontextu jsou neviditelné a nevysvětlené. Je to, jako by každý jedinec zkoumal život s kompasem, který má jedinečné nastavení. To, že smysluplný dialog je vůbec možný, potvrzuje nesmírné lidské soucítění s vlastním stavem a potvrzuje, že celku dává soudržnost všezahrnující, klenoucí se atraktorové pole, které usnadňuje projevení možného v reálném.

Soulad vzniká uspořádáním vzorů za zjevným chaosem. Vývoj lidstva tak postupuje navzdory zdánlivě odchylným signálům jednotlivců v kterýkoli daný okamžik. Chaos je jen omezené vnímání. Všechno je součástí většího celku. Každý je zapojen do vývoje všezahrnujícího atraktorového pole vědomí samého. Spásu lidstva a s ním veškerého života zaručuje vývoj vlastní celkovému poli vědomí. V neustálém zápase člověka s jeho vlastní nevyžádanou existencí ve světě, který je domovem zrcadel, je jeho

jedinou oporou a vírou v proces života samého ušlechtilost.

Následující část: 7. kapitola: Každodenní analýza kritického bodu